

ma ikka nopalju kui wðimalik, omma liggidat tööd otsima."

"Kui nad ommeti jubba nattuke wannemad ja suremad olleks!" ütles tohter, omma ašjale nattuke hõkkatust tehha.

Emma kõngutus peaga ja ütles: „Muus herra, lašte kašsuga ühhes, kašwawad ka need murred suremaks; mitte emma waew ja kar-tus, waid üksnes temma jõud kahhaneb; peale selle wõttab meie helde Jummal neid pišufestipalju ennam omma hoole olla, kui suuri — fest pišufestel on ikka omma wahhiinglid; sured agga omma wassatuse läbbi nendest mah-hajätud."

Tohter olli ennast ühhe nisugguse findla ussu ülle, kus üks emma ommale suurt troostit wois tua, wágga röömuštanud ja seadis omma juttu jálle finna pole, kuida omma ašjale liggemale sada, ütteldes: „Jah, pišufke ašsi ei olle se kül mitte, armas Liza; jubba mittu korda ollen ma finnu peale möttelnud, üks laps kottu árraonda, ei olle išsiennesest kül mitte suur ašsi, agga se wõiks eddespiddi ka teistele

abbiks ja toeks sada, kui üks rikkas ja hea süddamega innimene ühhe neist ennese jure kaš-sulopseks wõttaks."

Se emma olli ühhe sesugguse eestkõnne ülle nattuke kohmetand, agga náu járrele mitte ehmatand, ta nikkutus peaga tohtre pole ja ütles lohkest: „Ma tean sedda! Enne kui ma mehheli fain, tenisin ma liñas ühhe proua jures, kes ka üks nisuggune wõeraste jures kašwatud laps olli olnud; ta olli seal kahhele fanud, ja káis igga sui omma wannu wan-nemaid watamas ja wõttis sured kíngitused kosa. Regi ei anna emma lapsi kül heame-lega wõeraste kašwatada; kui nad agga ühhe sesugguse maeasse sawad, ja siis . . .!"

Tohter römus emma ašja arwates eddasí minnewad, ütles: „Armas emmake, minnul on just nüüd üks nisuggune rikkas ja heasüd-damega proua teada, kes ommale üht kašsu-last tahhab, sellepárroast ollen ma siis finnu peale möttelnud; nüüd tulleb agga weel se pea-ašsi, mis sugust last meie selle tarvis wáljawal-litseme?" — Kui tohter náaggi et emma selle